

CALEA MĂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

În inima Postului Mare – Crucea lui Iisus Hristos

Fiecare Duminică din perioada Postului Mare are semnificația ei pentru viața credincioșilor. Ele sunt distincte una de cealaltă, pe de o parte, dar, în profunzimea semnificațiilor lor teologice, spirituale și duhovnicești, fiecare dintre ele trimite spre celelalte, le presupune pe celelalte și se sprijină reciproc, pe de altă parte. Acest lucru se întâmplă, deoarece toate aceste Duminici au o țință majoră: pregătirea credincioșilor, ca mădulare vii ale Bisericii, pentru ca acestea să se poată bucura de darurile și de lumina Învierii lui Iisus Hristos. Parcurgând semnificația duhovnicească a acestor Duminici, ne dăm seama, că ele ar fi într-un fel lipsite de o viziune și o putere unificatoare. Iar, această viziune și putere unificatoare o oferă Crucea lui Hristos. Așa se explică faptul, că Biserica, prin înțelepciunea și profunzimea viziunii sale, a rânduit ca în mijlocul Postului Mare să se ridice spre închinare în mijlocul Bisericii și al conștiinței credincioșilor Crucea. Aceasta devine o oază duhovnicească de întărire, de putere, de lumină și speranță pentru toți cei aflați nevoitori pe calea Postului.

Aceste semnificații ale perioadei pre-pascale, legate de Crucea lui Hristos pot fi auzite, citite și meditate în cadrul sfintelor slujbe ale Postului Mare, ale rugăciunilor și gesturilor liturgice, rânduite a fi săvârșite în această perioadă de timp. Fiecare credincios participant la sfintele slujbe în acest răstimp își poate da seama, că în adâncul de atmosferă duhovnicească al rugăciunilor, cântărilor și gesturilor liturgice se rostește de mai multe ori Crucea și se poate înțelege semnificația ei pentru viața lumii. Dar, nu e vorba numai de o simplă pomenire a Crucii, ci de un întreg ansamblu liturgic susținut de Crucea Domnului. Prin Pătimirile Crucii, prin care Iisus Hristos a arătat marea Sa iubire și atenție față de întreaga lume, s-a nimicit tot ceea ce ținea despărțiți pe oameni de Dumnezeu, dar, și tot ceea ce împiedica omul să se

elibereze de ispitele celui rău, care îl tulburau și îl împiedicau, ca acesta să poată să fie mereu în comuniune de iubire cu Dumnezeu.

Duminica Crucii ne asigură de câteva lucruri esențiale pentru viața lumii, în general, și a oamenilor credincioși, în special.

1. Crucea lui Hristos, a pus mereu în lumină marea iubire a lui Dumnezeu față de oameni. Iubirea lui Dumnezeu s-a revărsat ca un noian de putere peste întreaga lucrare a vrăjmașiei celui rău, așa cum se exprimă Sf. Ioan Damaschinul, putere a răului, care dorea să-l țină pe om mai departe în starea aceasta, pentru ca acesta, să nu poată primi, simți și trăi această iubire a lui Dumnezeu, manifestată în Crucea Domnului.

2. Crucea lui Hristos a avut eficiența ei mântuitoare nu numai în legătură cu cele întâmplate pe Golgota, ci ea a fost imprimată odată pentru totdeauna, de puterea izbăvitoare a Celui Care a asumat crucea din iubire pentru toți oamenii. Așadar, puterea Crucii rămâne permanentă, transferându-se această putere în viața Bisericii și a mădularelor ei, care se deschid cu receptivitate Mântuitorului, prin credința și iubirea lor, până la sfârșitul veacurilor.

3. Când vorbim de Crucea lui Hristos, vorbim de puterea și de roadele Crucii, care se revarsă neîncetat asupra oamenilor credincioși, așa cum mărturisește Sf. Apostol Pavel: „Cuvântul crucii pentru cei ce pier este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (I Corinteni 1, 18). Credincioșii dornici să primească permanent bucuria mântuirii, se află în legătură și cu puterea Crucii lui Hristos, de care Acesta este nedespărțit. Apropiindu-se oamenii de Cruce, ei se apropie de Cel răstignit pe cruce, adică de Iisus Hristos, de care Acesta rămâne în veci nedespărțit.

Continuare în pagina 2
Pr. Ioan TULCAN

PREDICA

Duminica Sfintei Crucii (a III-a din Postul Mare)

„În vremea aceea, chemând Iisus la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le-a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul Său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb, pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii, din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu, venind întru putere.” (Marcu 8, 34-38; 9,1)

Duminica a III-a din Postul Mare sau a Sfintei Crucii ne situează la jumătatea postului, dar și a perioadei de pregătire duhovnicească pentru luminatul praznic al Învierii Mântuitorului. Sinaxarul sărbătorii ne oferă multiple semnificații pentru cinstirea Sfintei Crucii în această duminică, ea fiind cea care ne aduce aminte de Pătimirile Domnului Iisus Hristos și ne mângâie, ne îmbărbătează, ne sprijină în nevoița postului, devenind copac umbros, unde cei care călătoresc pe o cale aspră și lungă, zdrobiți de oboseală, se odihnesc puțin, pentru ca, refăcuți, să poată parcurge cu aceeași dăruire și cealaltă parte a drumului. Crucea este sceptrul lui Hristos, semn împărătesc, steag de biruință al lui Hristos, care ne pregătește să-L primim pe Împăratul Hristos, cu slavă, în ziua Învierii. Ea este pomul vieții așezat în mijlocul Raiului, iar Sfinții Părinți, în mod deosebit, au așezat cinstirea ei în mijlocul postului de patruzeci de zile, tocmai pentru a ne aminti că păcatul neînfrânării și neascultării lui Adam se vindecă prin înfrânare sau postire și prin ascultare față de Cuvân-

tu lui Dumnezeu. Totodată sărbătoarea Sfintei Crucii este rânduită în a treia duminică din Postul Mare pentru a-i întări duhovnicește pe cei ce postesc, ea fiind păzitoarea creștinilor, slava și puterea întregului univers, Crucea reprezentând biruința lui Hristos asupra păcatului și asupra morții, precum și semn luminos al Învierii.

Înțelesurile duhovnicești ale Duminicii Sfintei Crucii sunt cuprinse mai ales în cântările din Triod consacrate săptămânii a treia din Postul Sfințelor Paști. Astfel descoperim că această duminică este o prevestire a Săptămânii Sfințelor Patimi și a Învierii Domnului: „Trecând a treia săptămână a cinstirii post, Hristoase Cuvinte, învrednicește-ne să vedem lemnul Crucii celei făcătoare de viață și cu cinstea să ne închinăm și să cântăm după vrednicie; să slăvim stăpânirea Ta, să laudăm Pătimirile Tale, să ajungem în chip curat la slăvita și sfânta Înviere, la Paștile cele de taină, prin care Adam iarăși a intrat în rai”. (Triodul, 2010, p. 298).

Continuare în pagina 2
Pr. Mihai OPREA

Din sumar

- ▶ Marșul pentru viață – Arad ediția a VI-a – Sărbătoarea Bunevestiri
pagina 3, Anamaria Jitea
- ▶ Știri
pagina 4

Duminica Sfintei Cruci

Urmare din pagina 1

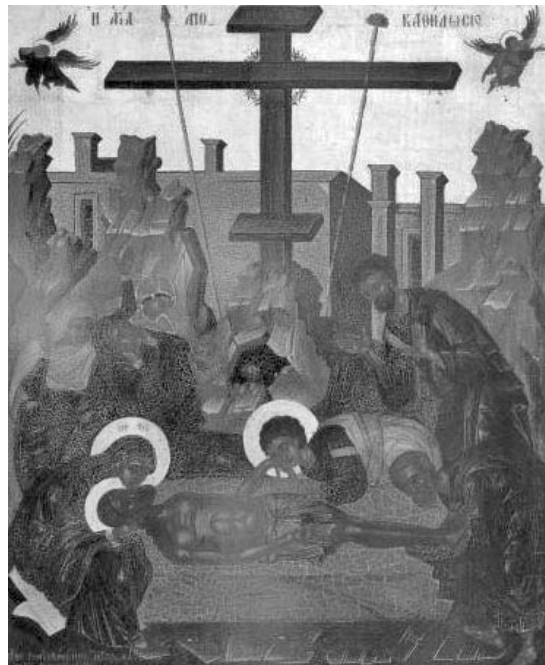
Cât privește binefacerile cinstirii Sfintei Cruci, aceleași cântări din Triod vestesc: „Tăria postului este dumnezeiasca Cruce, ajutoare celor ce priveghează, întărire celor ce postesc, apărătoare celor ce li se face război. Acesteia, adunându-ne noi credincioșii, să ne închinăm cu dragoste, bucurându-ne”. Astfel, Crucea devine pentru creștinii care o cinstesc putere de a respinge, prin înfrânare, patimile trupești pentru a ajunge la Înviere, ea fiind cea care îi hrănește, îi sfințește și îi întărește pe cei care postesc.

Sfânta Cruce face parte din actul mântuirii credincioșilor și cum creștinismul este împlinirea proorociilor, tot așa Sfânta Cruce a fost închipuită prin Șarpele de aramă în pustiu Sinai. Apoi, prin ridicarea mâinilor în semnul crucii, Moise a făcut să biruiască poporul lui Israel. Tot Sfânta Cruce este cea care îl poartă spre biruință pe împăratul Constantin cel Mare, atunci când i se arată cu inscripția „Prin acest semn vei învinge”. Sfânta Cruce, sub chipul focului ceresc va precede venirea Mântuitorului Iisus Hristos pentru Judecata de apoi.

Creștinismul nu poate fi conceput fără Cruce, ea fiind semnul care ne duce cu gândul la altarul de jertfă al Mântuitorului, astfel încât există o legătură profundă între aceasta și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Or, dacă nu putem despărți crucea de Hristos, cinstirea Sfintei Cruci în duminica aceasta, vine să ne arate că ea nu poate fi despărțită nici de Învierea Mântuitorului Iisus Hristos. Dacă în lumea antică crucea era folosită pentru răstignirea răufăcătorilor, fiind un mijloc de pedeapsă, în cazul Mântuitorului, Crucea devine altarul prin care s-a adus ca jertfă pe Sine Însuși pentru întreaga omenire, sfințind-o cu scump sângele Său. El a fost și jertfă, dar și jertfitor, adică Arhiereul care a adus-o după cum ne învață și Sfântul Apostol Pavel (Evrei 9, 11-14). Rostul jertfei Sale pe cruce este frumos subliniat de Sfântul Chiril al Ierusalimului, care scria că Hristos a suferit patimile ca să împace prin sângele crucii pe cele din cer cu cele de pe pământ, cuvinte întărite și de Sfântul Apostol Pavel: „Și printr-Însul toate cu Sine să le împace, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin El, prin sângele crucii Sale” (Coloseni 1, 20). De aceea duminica aceasta vine să ne cheme să răspundem iubirii nemărginite a Lui Dumnezeu, arătată prin jertfa Fiului Său, iar postul presupune tocmai „propria noastră răstignire”, devenind astfel morți față de patimi. În vremea Postului Mare, creștinul este chemat la urmarea lui Hristos, la o răstignire duhovnicească prin post, spre a se putea „urca” pe Cruce împreună cu Hristos și pentru a putea învia împreună cu El. Crucea lui Iisus Hristos este singura care ne mântuiește și ne sfințește crucea noastră personală.

Cuvintele Mântuitorului din Evanghelia acestei Duminicii (Marcu 8,34-38; 9,1) exprimă pentru fiecare dintre noi o chemare care presupune: lepădarea de sine, luarea crucii și urmarea lui Hristos, dar și o preocupare deosebită față de sufletul nostru.

Creștinul adevărat trebuie să înțeleagă că lepădarea de sine înseamnă dezbrăcarea omului de haina veche și murdară a păcatului, evadarea din cleștele tuturor patimilor, dărâmarea omului cel vechi plin de răutate, de egoism, de ambiții deșarte, desfigurat de mulțimea fărădelegilor săvârșite. Fără această lepădare de sine, fără această renaștere nu putem fi oameni noi ai lui Hristos, nu putem ajunge sfințenia, mântuirea. O astfel de luptă au dus toți sfinții și o asemenea luptă îi revine fiecăruia dintre noi, cei care urmăm

cuvintele lui Hristos, o răstignire pe cruce a omului vechi, asemenea cuvintelor Sfântului Apostol Pavel: „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2, 20).

Luarea crucii și urmarea lui Hristos înseamnă aducerea noastră în fața lui Hristos, cu neputințele, neajunsurile și suferințele noastre, cu toate încercările noastre pe drumul vieții, cu toate cele pe care am dori să le facem și rezultatul obținut. Ea înseamnă a imita pe Hristos întocmai, întrebându-ne în tot momentul ce ar face în locul nostru El, Care s-a dat pildă. În repetate rânduri mulți dintre noi gândim că avem de dus o cruce grea în această viață, chiar mai grea decât a celor din jur; doar că având aceste gânduri, uităm că Hristos ne este alături și că cea mai mare povară a crucii noastre o duce Hristos Însuși. Semnificative pentru înțelegerea ideii că crucea suferinței îi este dată fiecăruia după puterile lui, sunt și următoarele cuvinte: „Înainte de a-ți da crucea pe care o duci, Dumnezeu a privit-o cu ochii Săi preafrumoși, a examinat-o cu rațiunea Sa dumnezeiască, a verificat-o cu dreapta Sa neajunsă, a încălzit-o cu inima Sa cea plină de iubire, a cântărit-o cu mâinile Sale pline de afecțiune, ca nu cumva să fie mai grea decât o poți duce. Și după ce a măsurat curajul tău, a binecuvântat-o și ți-a pus-o pe umeri. Deci o poți duce ! Ține-o bine și urcă pe Golgota spre Înviere !” (pr. Constantin Galeriu).

Hristos și Crucea alcătuiesc o unitate în actul soteriologic; de aceea, sângele Lui vărsat pe Cruce este numit „sângele Crucii” (Coloseni 1, 20), iar Crucea se zice că este „Crucea lui Hristos” (Galateni 6, 12-14). De aceea se poate spune pe drept cuvânt că Aceasta rezumă întreaga învățătură a drept măritoarei credințe a Bisericii, este însăși esența ei. Căci nu se poate vorbi de taina lui Hristos fără taina Crucii; oriunde s-a propovăduit Hristos s-a vorbit și de Cruce, sau de „Hristos cel răstignit”; iar de Cruce, devenită „Crucea Lui”, ca de „puterea lui Dumnezeu”, care ne mântuiește.

Semnul Sfintei Cruci este un act de evlavie și socotit faptă a sufletului curățit prin bunătate, dragoste față de bine și față de toți. Sfânta Cruce nu este numai un obiect de admirat, ci de cinstire, pentru că de ea depinde înțelegerea învățăturii creștinismului despre Jertfa de pe Golgota. De aceea prin puterea Crucii Domnului Iisus ne ferim de patimi și ispitele celui rău, ne învrednicim ca să ne închinăm dumnezeieștilor pătimiri și învierii celei purtătoare de viață.

Cu Domnul la masă

Mâncând, crezui că Te supăr cu lăcomia
Și-mi pedepsii în ajunări păcătosul pântec.
Pe urmă, că nu-Ți place jocul, bucuria:
M-am cernit și-am sugrumat orice cântec.
Tu însă, neîntreruptă Bucurie și Festine,
Tu, Domnul marelui praznic al vietii, ne dai povață:
Cine nu ospătează singur, ci neconținut împreună cu Tine,
Transfigurează orice îmbucătură în adevărata viață!

Vasile Voiculescu

În inima Postului Mare...

Urmare din pagina 1

4. Această putere a Crucii sunt chemați să o primească toți credincioșii, care se îndreaptă spre Domnul Cel răstignit pe cruce, pentru ca să se împărtășească și ei de puterea și lumina ei. Duminica a treia din Postul Mare poartă acest nume de „Duminica Crucii”, deoarece sunt chemați toți credincioșii să se adăpostească la umbra ei binecuvântată, pentru a primi putere și lumină, în perioada ce a mai rămas din Postul Mare, pentru a putea lupta cu păcatul, cu răul din interiorul și exteriorul lor, pentru a primi noi raze de bucurie și de nădejde pe calea efortului ascetic de zi cu zi.

5. Pomenirea și închinarea la sfânta Cruce anticpează, de fapt, lumina Învierii lui Hristos. Crucea Domnului trimite spre Înviere, de care aceasta nu este despărțită. De aceea, în Duminica Crucii, întreaga Biserică cântă: „Crucii Tale ne închinăm Hristoase și sfântă Învierea Ta, o lăudăm și o mărim”.

6. În această Duminică a Crucii, Biserica îi îndeamnă pe credincioși de a atașa crucile suferințelor, ale necazurilor și bolilor lor, la Crucea atotbiruitoare a Mântuitorului. Crucea lui Hristos oferă o reală lecție de pedagogie pentru viața personală a fiecăruia, care trebuie să învețe din sensurile și luminile Crucii. Când oamenii poartă crucea vieții lor cu credință vie în Dumnezeu și cu iubire față de El, atunci suferința lor se transfigurează și se unește cu nădejdea vindecării și a mântuirii. Suferința personală, purtată cu demnitate și cu o înțelegere a sensului ei, îi apropie pe oameni mai mult de Dumnezeu și îi întărește fizic și spiritual.

7. Într-o lume ce tinde tot mai mult să se secularizeze, să se despartă de valorile perene ale Evangheliei lui Hristos, cu consecințe negative pentru coeziunea socială și pentru sărăcirea spirituală și lipsirea de repere sigure în viața oamenilor; puterea și lumina ei apar cu o mai evidentă actualitate și necesitate. Aceasta, deoarece Crucea lui Hristos responsabilizează pe om, îi dă putere de a lupta cu încercările vieții și îl ridică deasupra preocupărilor mărunte, oferindu-i un nou orizont vieții, o nouă calitate, perspectivă și un sens al vieții tot mai înalt. Pe acestea le caută, de fapt, oamenii, și, pe acestea le oferă Crucea lui Hristos.

AJUTĂ MAMA ȘI COPILULI EI DEPIND DE TINE.

MARȘUL PENTRU VIAȚĂ
2017

SÂMBĂȚĂ, 25 MARTIE

Arad
Piața Avram Iancu
ora 13:00

Împreună pentru viitorul României!

Preotul Grigorie Mladin din Curtici (1857 - 1909)

Preotul Grigorie Mladin s-a născut în anul 1857 în Curtici, fiind nepot al vrednicului de pomenire Moise Bocșan, preot în Curtici timp de 40 de ani, apoi protopop al Aradului.

În anul 1878, absolvă Institutul Pedagogic – Teologic din Arad, aflându-se printre cei mai de seamă studenți.

Pentru început, funcționează patru ani ca învățător, după care, în 1885 este hirotonit preot de către Episcopul Ioan Mețianu pe seama parohiei Șiclău, unde va rămâne până în anul 1890. Aici, desfășoară o bogată activitate pastorală, având legături cordiale cu învățătorul local Crăciun Tomescu. Se păstrează o informație conform căreia la moartea acestui învățător, preotul Mladin „cu ochii scăldați în lacrimi, rostește o cuvântare de adio la înmormântarea prietenului și colegului său” (Biserica și Școala, Nr. 11/1887).

În urma vacantării ambelor parohii din Curtici, prin moartea preotului Moise Mladin și prin numirea ca protopop al Aradului a preotului Moise Bocșan, Episcopia Aradului anunță concurs pentru ocuparea acestora. Potrivit rânduielilor vremii, stabilite prin legiurile Sfântului Mitropolit Andrei Șaguna al Ardealului, comunitatea își alegea preoții. Astfel la 17 noiembrie 1889, duminică, se prezintă în fața credincioșilor pr. Grigorie Mladin din Șiclău, și tânărul Teodor Pinter, ginerele protopopului Bocșan. Cei doi candidați sunt pe placul curticenilor prezenți în număr impresionant la biserică, care „într-o ordine exemplară își aleg preoții” (Biserica și Școala, nr. 46 / 1889).

Cu multă smerenie, la începutul anului 1890, preotul Grigorie Mladin își începe păstoria în mijlocul consătenilor săi, în parohia răposatului preot Moise Mladin. Conștient de misiunea la care este chemat, într-o parohie în care au început să apară primii sectari, va depune toate eforturile pentru consolidarea vieții bisericești a credincioșilor săi. S-a făcut vrednic mărturisitor al lui Hristos atât prin cuvânt, cât și prin fapte, câștigând astfel recunoștința enoriașilor.

Se remarcă în plan pastoral organizând diferite activități de zidire spirituală și în-

ținare duhovnicească. În toate activitățile pastorale pe care le-a desfășurat, a colaborat într-un mod exemplar cu colegul său preotul Teodor Pinter, această armonie fiind caracterizată în presa vremii ca „pilduitoare și înălțătoare de suflet”. Datorită acestei bune colaborări, preotul Mladin mărturisește că „după o lucrare pașnică efectuată împreună cu iubitul meu coleg Pinter, credincioșii noștri cu atâta credință și dragoste aleargă la sfânta biserică, în așa număr încât ne gândim cum să o mai mărim, ca să încapă toți întrânsa” (Tribuna, nr. 31 / 1898).

Dintre activitățile pastorale, amintim reînființarea Corului plugarilor, sub conducerea bravului econom Iosif Mișu, iar mai apoi a învățătorului Mihail Dragoș, care oferă mai multe concerte „desfășurând publicul din localitate și din provincie, cu frumoasele cântări naționale” (Tribuna, nr. 35 / 1898). Astfel, în 14 aprilie 1890, Corul plugarilor români din Curtici, oferă „un concert de dans, cuvântul de deschidere fiind ținut de parohul local, Grigorie Mladin” (Familia, nr. 13 / 1890), iar în 26 decembrie, susține un concert de muzică patriotică, la finalul căruia preotul Mladin ține o frumoasă cuvântare.

Pe plan administrativ s-a dovedit a fi un desăvârșit gospodar. Astfel, se ocupă intens de împrejmuirea cu gard nou a bisericii, cel vechi aflându-se într-o stare deplorabilă; renovează cele trei școli confesionale aflate în grija și administrarea parohiei; demarează ample lucrări pentru renovarea bisericii, pe care o sfințește în anul 1904, împreună cu colegul său preotul Ioan Nicorescu, în fruntea lor aflându-se Procopie Givulescu, protopopul Radnei, fost preot în Curtici între 1898 – 1903; în 1905 se ocupă de repararea clopotului mare, care „amenințând cu căderea, s-a și sistat tragerea lui” (Procesul verbal al Ședinței Consiliului parohial din 10 iulie 1905).

A fost un bun român, lucrând prin toate mijloacele la deșteptarea conștiinței naționale în popor, remarcându-se prin atitudini ostile folosirii limbii maghiare în administrația Aradului, județ majoritar românesc. Presa vremii nu a scăpat

să menționeze atitudinea „bravului preot Grigorie Mladin din Curtici”, care la cerința Senatului orășenesc de a elibera un extras din matricolă, a îndrăznit să răspundă în românește, sfidând autoritățile maghiare. La primirea extrasului din matricolă, Senatul înștiințează pe preotul Mladin că nu limba română e limba oficială de stat. Grigorie Mladin trimite înapoi un răspuns ironic, redactat în limba maghiară, în care se întreabă cum se poate ca „în senatul unui oraș, dintr-un ținut aproape românesc, să nu se afle nici un funcționar, care să poată isprăvi chestiuni oficiale în limba română?” adăugând că el a procedat „corect și bazat pe litera legii” răspunzând românește, în limba oficiului său de paroh ortodox român (Tribuna, nr. 127 / 1899). În anul 1901 este ales bărbat de încredere pentru Curtici al Partidului Național Liberal. În anul 1905, redactorul revistei Tribuna Poporului din Arad, îl caracterizează într-un mod demn de toată admirația pe Grigorie Mladin, „frunzașul preot din Curtici, care neclintit a stat și va sta pururea și pretutindea ca stegar național” (Tribuna, nr. 31 / 1905).

Pe plan cultural se remarcă prin organizarea bibliotecii parohiale și școlare, stabilind și un fond pentru înzestrarea acesteia. Astfel, datorită influenței sale în acest sens, Institutul „Victoria” din Arad, donează suma de 50 de coroane pentru îmbogățirea bibliotecii, în memoria cenzorului Nicolae Urs din Curtici (Biserica și Școala, nr. 1 / 1904). Totodată, el însuși contribuie cu donații pentru susținerea diverselor instituții de cultură românească, amintind darul de 2 coroane pentru Gimnaziul din Brad, 2 florini pentru fondul bibliotecii Institutului Teologic – Pedagogic din Arad și 1 florin pentru Reuniunea femeilor române din Arad.

În 4 decembrie 1897, la Beiuș, cu mare durere în suflet, rostește predica la înmormântarea tânărului său coleg și prieten Teodor Pinter, la care participă împreună cu un număr impresionant de curticeni dornici să „arunce o mână de țărână peste iubitul lor părinte” (Tribuna Poporului, nr. 227 / 1897).

În timpul activității sale pastorale s-

a remarcat atât în plan parohial, cât și la nivel eparhial. Amintim în acest sens, declarația din iunie 1899, când datorită tulburărilor apărute în legătură cu alegerea noului episcop a Aradului, Iosif Goldiș, Grigorie Mladin împreună cu colegul său, preotul Procopie Givulescu, semnează un act de adeziune și de susținere a alegerii episcopului, împreună cu 218 credincioși (Tribuna, 10 iunie 1899).

De-a lungul activității sale desfășurate la Curtici, slujește alături de preoții: Teodor Pinter (1889 - 1897), Procopie Givulescu (1898 - 1903) și Ioan Nicorescu (1903 - 1909), într-o frățietate pașnică și rodnică.

Date despre viața sa familială nu deținem foarte multe, știind numai că în anul 1904 era văduv și avea trei copii.

Preotul Grigorie Mladin moare în 12 februarie 1909, iar necrologul publicat în Biserica și Școala redă întru totul remarcabila sa personalitate, fapt pentru care ne permitem să-l reproducem: „În 12 februarie, s-a stins în Curtici, unul dintre cei mai distinși preoți ai diecezei Aradului, părintele Grigorie Mladin, în al 52 – lea an al vârstei și al 24 – lea an al preoției sale. Moartea, deși n-a venit pe neașteptate, căci regretatul suferea de multă vreme de o boală care nu iartă, ne atinge totuși într-un chip foarte dureros, căci Grigorie Mladin a fost un excelent tovarăș de luptă, un amic foarte prețios și devotat, dar mai presus de toate, un suflet de român verde” (Nr. 6 / 1909). A fost înmormântat la 14 februarie, în Curtici, de un sobor de preoți, prieteni și apropiați, în frunte cu Prea Cucernicia Sa Roman Ciorogariu, directorul Institutului Pedagogic – Teologic, viitor episcop de Oradea. (Matricola răposatilor, Curtici, nr. 14 / 1909).

Anul acesta se împlinesc 160 de ani de la nașterea preotului Grigorie Mladin, fapt pentru care considerăm că este o datorie sfântă să îl pomenim în rugăciune și să îi prezentăm viața și activitatea, care cu toate că a fost scurtă, a fost întru totul exemplară, vrednică de un slujitor al lui Hristos.

prof. Flavius Alexandru LAZĂR

Marșul pentru viață – Arad ediția a VI-a – Sărbătoarea Buneinvestiri

22.638.755 de vieți au fost curmate în țara noastră, prin avorturile înregistrate statistic, din anul 1958 până în 2014. Câte alte milioane de vieți au fost curmate înainte de vreme prin avorturile neînregistrate statistic și prin mijloacele așa-zis contraceptive, tocmai de cei chemați să le îmbrățișeze cu dragoste, aceasta doar Dumnezeu o știe.

De sărbătoarea Buneinvestiri în 25 martie 2017 Patriarhia română îi cheamă pe toți creștinii ortodocși să iasă pe străzile orașelor, comunelor ori satelor în care locuiesc și să participe cu mic, cu mare, la **Marșul pentru viață**. Aflat în acest an sub sloganul „Ajută mama și copilul! Ei depind de tine”, **Marșul pentru viață** este un semnal de alarmă către întreaga societate românească referitor la declinul demografic sever care ne duce către dispariția națiunii române.

În Arad **Marșul pentru viață** se află la cea de-a VI-a ediție. El se va desfășura cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului părinte dr. Timotei, în organizarea Asociației

Ikon și a Asociației Filantropia, începând cu ora 13:00 din piața Avram Iancu și va debuta cu un program artistic susținut de tineri și talentați elevi și studenți ai seminarului ortodox, Facultății de teologie „Ilarion V. Felea” și ai altor licee din Arad.

Traseul Marșului va fi cel deja cunoscut: piața Avram Iancu, Spitalul Clinic de Obstetrica Ginecologie Dr. Salvator Vuia Arad – unde vom avea un moment de rugăciune în memoria copiilor care au pierit acolo de-a lungul timpului – continuând pe Bulevardul Revoluției și se va încheia la Catedrala Ortodoxă Sfânta Treime unde vom intra pentru a ne ruga spre iertarea păcatelor.

Participanții sunt îndemnați să vină la această ediție a Marșului pentru viață cu icoane și steaguri tricolore pentru a putea învălui întreg Aradul în dragostea de Dumnezeu și de patrie, atât de specifică ortodoxiei noastre milenare.

„Unde-s mulți, puterea crește” spunea românul. Cât de mult

adevăr mai conține această zicere pentru o națiune care mai număra, conform <https://demograffiti.wordpress.com/ceasul-demografic-al-romaniei/>, ca populație rezidentă a României **la 1 ianuarie 2017 - 19.310.216** de locuitori, în scădere față de ultimul recensământ din 2011 cu 1 român la fiecare 3 minute 22 secunde.

Declinul demografic al României este rezultatul unui spor natural negativ, determinat prin 1 naștere la fiecare 2 minute 41 secunde, 1 deces la fiecare 2 minute 3 secunde și al unei pierderi nete prin migrație externă de 1 rezident la fiecare 5 minute 27 secunde.

Față de ultimul recensământ din 2011, bilanțul demografic arată mai mult decât sumbru: **populația României s-a micșorat cu 4%**!

Suntem cu peste 800.000 mai puțini decât în 2011! E ca și cum, de la ultimul recensământ încoace, ar fi dispărut de pe fața pământului toată suflarea județelor Maramureș și Satu-Mare!

De un sfert de veac trăim cu inconștiență o dramă demografică profundă și ireversibilă, al cărei efect inexorabil va fi anihilarea noastră ca nație de pe orice hartă a viitorului!

Dacă mai aveți nevoie de un îndemn pentru a participa la Marșul pentru viață din 25 martie 2017, vă mai putem aduce un argument: peste 700 de avorturi se efectuează în fiecare an numai la Spitalul Clinic de Obstetrica Ginecologie Dr. Salvator Vuia Arad. Ne punem întrebarea retoric: „dacă am ști că undeva, în lume, în fiecare an, mor sute de copii nevinovați, am lua atitudi-

ne?” Cel mai probabil, da. Poate chiar la nivel guvernamental.

Și atunci, pentru copiii noștri nenăscuți, noi să stăm indiferenți? Cum vom da răspuns în fața lui Hristos la Judecată?

Este vital să ne unim forțele, să ne unim voințele, pentru ca să devenim un glas care să se audă în societate, un glas al iubirii și al compasiunii care să vorbească pentru femeii și copil, pentru că ei, și prin ei viitorul României, depind de noi.

Anamaria JITEA

ȘTIRI

Preoții din Arhiepiscopia Aradului pregătesc a șasea ediție a Marșului pentru viață

Pentru al șaselea an consecutiv, în Arhiepiscopia Aradului, se va desfășura Marșul pentru viață, anul acesta sub îndemnul „Ajută mama și copilul. Ei depind de tine” – sâmbătă 25 martie 2017, de Praznicul Bunei-vestiri. Pentru ca societatea contemporană să înțeleagă gravitatea avortului, Patriarhia Română sprijină și anul acesta evenimentul organizat din inițiativa tinerilor.

Preoții din parohiile arădene unde se va desfășura această activitate, au participat luni 13 martie 2017 la o întâlnire organizatorică cu scopul de a pregăti acest eveniment. La această întâlnire a participat și Întâistătorul eparhiei, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, cel care a binecuvântat și susținut întotdeauna cu bucurie aceste activități care susțin dreptul la viață al copilului și promovarea familiei creștine tradiționale.

Organizatorii, Asociația Filantropia Arad și Asociația Ikon, s-au întâlnit cu preoții din parohiile arădene și cu reprezentanții Inspectoratului Școlar Județean Arad, Facultății de Teologie Ortodoxă Arad, Seminarului Teologic Liceal Ortodox Arad și Arhiepiscopiei Aradului, pentru a pregăti corespunzător și a asigura buna desfășurare a Marșului pentru viață.

„A fost necesară o astfel de întâlnire cu toți cei implicați, întrucât sunt foarte multe probleme administrative care sunt în spatele activității, partea de promovare, partea de documentare, de implicare a tinerilor, de încurajare a credincioșilor de a participa la acest marș. Și în acest an la Arad, se va implica Sectorul Social Filantropic și Misionar al Arhiepiscopiei Aradului pentru a conștientiza rolul pe care îl are Biserica în societate de a-i sprijini pe cei aflați în dificultate, în special mamele și copiii care de multe ori se află în imposibilitatea de a face față nevoilor sociale.” – declarat părintele Gabriel Mariș consilier social al eparhiei.

Marșul va începe în Arad la orele 13,00 în Piața Avram Iancu, cu un program susținut de tinerii din parohiile arădene, apoi cu toții se vor îndrepta spre Catedrala Arhiepiscopală „Sf. Treime”, cu o scurtă oprire în fața Spitalului Matern. La catedrală se va încheia marșul cu o slujbă săvârșită de ierarh alături de preoții participanți.

În același timp, acțiunea se va desfășura și în alte nouă localități din județ (Lipova, Sebiș, Curtici, Chișineu Criș, Pâncota, Sântana, Pecica, Săvârșin și Gurahont), iar traseul va fi anunțat în bisericile respective.

Duminica a doua din post la Parohia Arad-Centru

Cea de-a doua duminică din Postul cel Mare a fost sărbătorită la Catedrala Veche din Arad, prin Sfânta Liturghie arhierescă oficiată de către Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului, înconjurat de soborul preoților și diaconilor parohiei Arad-Centru. Sute de credincioși au participat la Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare, mare parte dintre ei împărtășindu-se cu Trupul și Sângele Mântuitorului.

Cuvântul de învățătură al Chiriarhului a fost pus sub titlul „Lumina icoanei” (cf. citirilor scripturistice: Evrei. 1; Marcu 2), având ca bază învățătura despre importanța sfințelor icoane potrivit Pastoralei Sfântu-

lui Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din Duminica Ortodoxiei, arătând că omul – coroana creațiunii, după chipul lui Dumnezeu, este o icoană și trebuie să-și întocmească viața în măsura de a fi vrednic de o astfel de reprezentare. În alunecarea de la scopul desăvârșirii ce trebuia atins prin voia lui Dumnezeu, care lăsa și celei omenești libertatea, nu putea să-l atingă fără ajutorul divin. Cazania duminicii insistă asupra a ceea ce Dumnezeu ajută neputinței omenești. Adevărul credinței noastre afirmă că harul lui Dumnezeu este necreat. Citirile zilei, ca și învățăturile Sfinților Părinți pomeniți tocmai astăzi în calendar, pe lângă ordinea pomenirii duminicale, arată că sfinții înșiși, ca și icoane minunate ale Bisericii, îndeamnă pe credincioși la a se strădui spre dobândirea luminii lăuntrice pe care o oglindesc sfințele icoanelor. Măreția icoanelor, mai ales a celor făcătoare de minuni sau nefăcute de mână omenească, familiarizează cu frumusețile dumnezeiești, arătând că dincolo de înzestrarea artiștilor iconari sau pictori bisericești, ea însăși dar dumnezeiesc, se datorează harului luminii tainice, venind de la Soarele dreptății, ale Cărui raze strălucesc peste toată făptura, a subliniat Înaltpreasfinția Sa.

Răspunsurile la Sfânta Liturghie au fost date de către Corul Armonia al parohiei, dirijat de prof. Ovidiu Boar.

La final, Preaonoratul Părinte Flavius Petcuț, protopopul Aradului, a mulțumit Întâistătorului eparhiei Aradului pentru dragostea pe care o arată față de clericii și credincioșii acestei parohii, oferindu-i din partea Consiliului Parohial și a credincioșilor un frumos buchet de flori.

Apărătorii ortodoxiei din timpul comunismului au fost comemorați de arădeni

La propunerea Patriarhului Daniel, anul 2017 a fost declarat An comemorativ Justinian Patriarhul și al apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului în Patriarhia Română, în ședința de lucru din 28-29 octombrie 2015 a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

În ziua de 9 martie, când se face pomenirea Sfinților 40 de Mucenici, în Arhiepiscopia Aradului s-au oficiat parastase pentru deținuții politici care au pățit în vremea comunismului, pentru a apăra credința în Dumnezeu și demnitatea poporului român.

Astfel, urmând îndemnul Sfintei Patriarhii, Chiriarhul arădenilor, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, a săvârșit slujba de pomenire pentru eroi, în Catedrala arhiepiscopală din Arad. Cu acest prilej Ierarhul a adresat celor prezenți un cuvânt de comemorare.

Slujbe de pomenire a celor care au pățit în această perioadă s-au săvârșit în mai multe mănăstiri și biserici din cuprinsul Eparhiei.

Deținuții politici anticomuniști pomeniți la Catedrala Veche din Arad

La Catedrala Veche din Arad, potrivit îndemnurilor venite din partea Sfintei Patriarhii și a Sfintei Arhiepiscopii, s-a oficiat, în data de 9 martie 2017, îndată după săvârșirea slujbei, parastase de pomenire pentru cei care au pățit în timpul regimului comunist ateu, apărând credința în Dumnezeu și demnitatea poporului român. Slujba parastasului a fost oficiată de Preacucerul Părinte Traian Micoroi, Parohul Catedralei Vechi, împreună cu alți doi părinți slujitori și credincioșii prezenți la slujba de dimineață.

Mulțimea mărturisitorilor și martirilor credinței din țara noastră în timpul comunismului ne îndeamnă mereu să nu uităm cât de mare este puterea jertfei și cât de necesară este lucrarea de vindecare și înnoire a umanității, rănită de ură și violență, de discriminare și dominație, de intoleranță și indiferență, de multe forme ale morții fizice și spirituale, a transmis în cuvântul său, Preafericitul Părinte Patriarhul Daniel în această zi în

care sunt comemorați deținuții politici anticomuniști din perioada 1944-1989.

Comemorarea deținuților politici anticomuniști în cadrul Cercului pastoral-misionar Arad

Parohia Micălaca-Nouă, din Protopopiatul Arad, a fost gazdă primitoare, joi, 9 martie 2017, pentru preoții care alcătuiesc cercul pastoral-misionar Arad. După cum se știe, Sfântul Sinod a proclamat anul 2017, drept An Comemorativ al Patriarhului Iustinian și al apărătorilor Ortodoxiei în timpul comunismului, iar Parlamentul României a adoptat Legea nr. 247/2011, pentru declararea zilei de 9 martie, Ziua Deținuților Politici Anticomuniști din perioada 1944-1989, precizând că data de pomenire a celor care au decedat ca luptători împotriva comunismului să fie ziua de 9 martie a fiecărui an, ziua pomenirii celor 40 de mucenici din Sevastia Armeniei. Întrunirea a fost deschisă prin săvârșirea slujbei de pomenire a trecerii la cele veșnice a preoților și credincioșilor care au pățit în timpul regimului comunist în detenție, fiind săvârșită de către părintele Ioan Tulcan, părintele Emil Roman și părintele Petru Ursulescu.

Lucrările au fost prezidate de către pr. prof. univ. dr. Ioan Tulcan, care, din încredințarea Î.P.S. Părinte Arhiepiscop Dr. Timotei Seviciu, este și coordonatorul cercului, ce a făcut o retrospectivă a activităților desfășurate în cadrul întâlnirilor anterioare, amintind de jertfa mărturisitorilor creștini din perioada regimului comunist. În ceea ce a urmat, părintele Emil Roman, decanul de vârstă al cercului pastoral, într-o amplă expunere a subliniat faptul că anul în curs este anul omagial al sfințelor icoane, al iconarilor și al pictorilor bisericești din Patriarhia Română. Părintele a arătat faptul că icoana este „o fereastră deschisă spre cer”, prin care noi transcendem această lume materială, și ajungem la vederea slavei Dumnezeiești. Spre finalul întâlnirii, preoții prezenți au dezbătut cu argumente, rolul și rostul pe care îl au sfințele icoane în cultul bisericesc, și anume, acela de a-l însoți pe credincios în cadrul rugăciunii. S-a amintit faptul că există și anumite exagerări în ceea ce privește cinstirea sfințelor icoane, ceea ce a dus la apariția iconoclastismului (secolul al VIII-lea), dar și a unor poziții contrare mai recente, care au cerut scoaterea icoanelor din școli. S-a concluzionat că echilibrul și măsura în cadrul cultului, precum și în ceea ce privește cinstirea sfințelor icoane este calea care duce la unitatea Bisericii. S-a făcut diferența dintre icoană ca obiect de cult și icoană ca articol de colportaj, îndeemnând la o atitudine de prudență, subliniind faptul că Biserica ar trebui să dețină monopol în comercializarea icoanelor, în caz contrar fiind posibilă încurajarea comercializării kitsch-urilor.

La finalul conferinței au fost puse în discuție probleme administrative și organizatorice, iar preotul paroh, Marian Neagoe, a mulțumit tuturor care au participat la întrunire. Conferința a luat sfârșit, moment în care toți participanții au luat parte la o agapă frățască, într-o atmosferă de pace, bucurie și iubire frățască.

Știrile au fost preluate de pe site-ul episcopiaaradului.ro

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: Î.P.S. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Diac. CAIUS CUȚARU
Administrație: Pr. FILIPALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:
Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
Tipărit la Poudique srl Arad.
ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
Costul unui abonament este de 50 lei anual.